

УКРАЇНСЬКА ПРЕСОВА СЛУЖБА (УПС)

Інформативний бюлетень для української преси
Заступництво на Німеччину · Українське видання

UKRAINISCHER PRESSEDIENST

Berlin-Wilmersdorf 1, Mecklenburgische Str. 73 II. Fernruf 88 21 34

Ч. 17.

6.10.1940.

НІППО-ІТАЛО-НІМЕЦЬКИЙ ПАКТ.

Близькість, що існувала дотепер між державами осі й Ніппоном ув ідеологічній площині, набрала зрештою характеру прецизної машинерії, що мала б піти в рух у секторах політичному, господарському й мілітарному на випадок, якби на одну з трьох пактувальних частей напала потуга, яка зараз ще не є замішана ні в європейській ні китайсько-ніппонській війні" [§.3]. Оце й найважливіша постанова підписаного 27.вересня ц.р. в Берліні ніппо-італо-німецького пакту.

Таким чином у засяг новопорядкування, що в нього входила дотепер майже ціла [крім східної й частини південно-східної] Європа, включається ще й "велика східня Азія". Повища умова перестерігає тех розмежування "життєвих просторів" пактувальних сторін : для Ніппону з таким простором Далекій Схід з південним Пацифіком, у Європі і частині Африки порядкують Німеччина й Італія.

Отворений для співпраці теж шлях іншим державам, що мали б охоту "дати свій позитивний вклад у забезпечення миру світові". Іде тут про деякі з "неутральних" дотепер країн, м.ін. про Іспанію, яка - "не менше як Італія - представляє собою європейське рамя, що простягається в Африку" ["Джіорнале д'Італія"]. Географічне положення Іспанії, як теж деякі історичні прецеденси, заманюють безсумніву її в "чорний континент". Відповідно впливають теж на неї держави осі з огляду на її стратегічне положення : близько бо її лежать важні великобритійські позиції. Недавні зустрічі еспанського міністра внутрішніх справ Серрано Сунер із офіційними німецькими й італійськими чинниками вказують на те, що еспанське питання тепер на часі у зв'язку з іншими актуальними європейськими проблемами.

÷

Оскільки йде про підкреслену вже вище головну постанову ніппо-італо-німецького пакту - то хіба зо значною дозою ризику можна б ставити твердження, будьто би вістря цієї постанови було спрямоване виключно в сторону Зєдинених Держав Північної Америки. Правда, що Америка пригтовляється запопадливо на всяку можливість у зв'язку з європейськими подіями; але й правда теж, що загроза війни між нею й Ніппоном є ще більш неунікнима. Для того розбудовує вона далішим темпом свою морську флоту, яка має стати така сильна, "щоб могла успішно протиставитися найсильнішому можливому протизнику на Атлантийському та Тихому океанах".

Одначе, оскільки йде про Європу, повстає питання, де могли б держави осі й Америка зчепитися. Така війна мала б у теперішній ситуації вельми повільне темпо, її ж тереном могли б бути хіба тільки морські води: винищування підводних суден, переловлювання Америкою контрабанди з Європи в Південну Америку й навпаки. Також не легко відповісти на питання, як мав би у таких обставинах йти з поміччю державам осі Ніппон. - Усе вище сказане не дає ще притоки вважати заключення такого пакту пекучою вимогою вже теперішньої хвили.

Хіба може йшло пактувчим сторонам перестерегти Америку, щоб не мішалася до того, що зараз має місце в Європі й на Далекому Сході. З повним правом можна це твердити, оскільки йде про Далекий Схід. Америка дуже занепокоєна розвитком подій у цій частині земної кулі, останньо нервує її нестримний марш Ніппонців ув Індокитай. Різними господарськими мірами супроти Ніппону, що з них останньою є повзятя 26. вересня ц.р. заборона вивозити шротове залізо, намагається вона обтяжити ситуацію країні сходячого сонця. Цілковите бо опанування Далекого Сходу Ніппоном мало б прикрий вплив під господарським оглядом на Зєдинені Держави, що їм, найголовніше, відтято б вільний довіз цини й гуми. Тому не диво, що перспективи для Далекого Сходу є багатьом Американцям болучіші від європейських подій. - Ввиду цього від заключеного пакту міг би ще найбільше очікувати Ніппон. Але знову питання: чи передусім для нього цей пакт заключений і яким способом могли б держави осі йому з поміччю прийти?

÷

Признати треба, що як для Ніппону головним товчком приступлення до пакту був американський чинник, так для Німеччини й Італії - попри теж ^{не} маловажний, одначе не безпосередньо загрозливий, той же американський чинник - важну роль грало намагання унеможливити Англії вибудувати собі ще інші, євразійські, помічні позиції. Відомо, що Англія розвинула була й вела ще дотепер велику дипломатичну акцію м.ін. теж у східній Європі та Малій Азії. Ніппо-італо-німецький пакт "не приносить вправді - по твердженням "Франкфуртер Цайтунг" |28.9.| - ніякої безпосередньої зміни теперішніх фронтів, одначе є він важким ударом у всякі намагання, наміри й плани розширити поле війни. Під тим оглядом треба передусім уважати його як важку поразку англійської дипломатії!"

Якщо взяти ще під увагу - з одної сторони - голоси преси європейських партнерів пакту, що, вправді в дуже дипломатичній формі, вказують на збереження строгої нейтральности Москвою як на для неї самої найкорисніший і найбільше вказаний принцип її зовнішньої політики, - з другої сторони коментар московської "Правди", що в ньому наводиться як основу добросусідських совето-німецьких взаємин пакт неагресії між цими двома державами, а не минулорічний пакт приязні, - то стане ясно, що "сьома світова потуга" - хоч вправді, тримана в курсі справ, заскочена цим пактом не була всетаки не має причин ним захоплюватися. Охоплена ніппо-німецькими кліщами, мусітиме йти назустріч побажанням цих потуг. Для того й передбачена можливість "навязування дальших взаємин" між нею й поодинокими партнерами пакту.

По словам "Берлінер Вирзен-Цайтунг" |29.9.| мав би ще й тому мати ніппо-італо-німецький пакт світово-політичну вагу, що "всі три народи звели разом у рішавчому моменті їхньої історії не випадок або кон'юнктура, але всеобіймаюча спільність тих самих інтересів, подібна національна доля в минулому, ті самі вороги й по-

треби теперішности та ті самі завдання в майбутньому". Від берлінської зустрічі мали б вийти великі рішення майбутнього.

Для нас важке те, що цей пакт може мати під політичним оглядом далекосяжне значення в укладанні відносин і формуванні життя на широких просторах євразійського континенту.

О.Сергіїв.

З П Р Е С И .

Англія й Єгипет.

Політичний тижневик "Реляціони Інтернаціоналі" цілком займається становищем Англії супроти Єгипту й наслідки, що випливають із теперішньої ситуації. Журнал пише м.ін. :

"Розпочата Італією в Єгипті акція підносить проблему італо-єгипетських взаємин. Немає стану війни між обома державами. Муссоліні зобов'язався затримати мир у сусідючих з Італією країнах. Виходить із того, що зірвання цього миру може мати місце тільки в наслідок акції інших потуг, у нашому випадку в висліді ініціативи самого Єгипту. Італія дала безсумнівні докази симпатії у сторону Єгипту.

Політичний тестамент короля Фуада, батька теперішнього короля Фарука, це тестамент приязні і співпраці з Італією. Гімчасом, заключаючи союз з Англією, зобов'язався Єгипет відступити її мілітарні військові бази, що спрямовані зараз більше як колинебудь передтим проти Італії.

Італійський нарід уважає англо-єгипетський союз за наложений на цивілізований нарід ярмо.

Італійський нарід уважає воєнну італійську акцію як новий засіб висвітлити внутрішню й міжнародню позицію Єгипту. Ціль, що її переслідує Єгипет, є тимсамим рівнобіжна з ціллю, що її переслідує Італія.

Якщо б, чи то під англійським натиском чи в наслідок симпатії ізза користей, єгипетські провідники рішилися вхопити за зброю проти Італії, - то це не припізнало б ні на метр італійського походу вперед. Італійський відпір не дав би довго на себе ждати. В тому випадку розпоряджала б Італія необмеженою свободою діляння для збереження своїх святих інтересів!

Так то обосновує Італія війну, що нею пішла вона на Єгипет. Форма такої мотивації не є нова.

Наприкінці підкреслює автор статті, що Італія влучить у саме серце великобритійської імперії і перетне її живчик, що ним є Суєзький канал. Після того пічнеться розклад британської імперії.

Таким чином війна в Єгипті має рішавчий характер.

Ніппон виповнить свій "історичну місію".

Під проводом міністр-президента князя Консе переводить зараз Ніппон реорганізацію своєї державного життя, що матиме тех вплив на зовнішню його політику. В цій то зовнішній політиці Ніппону оформилось останніми часами поняття т.зв. великої східньої Азії, що обнімає терени Китаю, Маньчжурії й південного Падифіку під засяг ніппонського "життєвого простору". З заключенням ніппо-

Ч.17. 6.10.40.

італо-німецького пакту готується, видно, Ніппон на рішучі кроки, як би вимагали їх ставити його зовнішньо-політичні плани. На важність ситуації вказує м.ін. скликання "Коронної Ради", до про неї пише ось до кореспондент "Кильніше Цайтунг" в Токіо :

"Коронна Рада була сьома в історії Ніппону. Перша й друга мали місце в 1894 р. і їхнім наслідком був похід війною на Китай. Третя відбула в 1904 р. війну проти Росії. Четверта вирішила в 1914 р. ^{про} приступлення Ніппону до світової війни. Після того була довга перерва. Пята в січні й шоста в листопаді 1938 р. вирішили війну на знищення Чан-Кай-Ши^і умовини миру з Китаєм. Вага недавньої Коронної Ради буде напевно неменша від цієї ж попередніх Рад.

Щоб не було, Ніппон є готовий виповнити свої "історичну місію". Після того, як зміцнено внутрішню ситуацію проти всякої політичної й економічної кризи завдяки енергичному прововоді князя Коноє, надія сповнилася великим довірям у себе саму.

Ніппонська преса протривить енергично американським намірам поставити ногу в Сінгапурі. Це азійська справа і Зєдинєні Дєржави не мають чого там шукати.

Новий ніппонський амбасадор у Москві генерал-хорунжий Татекава готовий до відїзду на свій пост і є надія, що йому вдасться налагодити добросусідські взаємини з Росією, що зміцнило б позицію Ніппону в відношенні до Англо-саксонців!"

Московські маневри у східній Сибірі.

Під таким наголовком приносить "Франкфуртер Цайтунг" від 27.9. вістку з Москви про військові маневри, що мають зараз місце у Забайкалі. "Перший раз поїхав туди заступник народнього комісара оборони маршал Кулик. За винятком Ворошилова, є при цих маневрах усі советські маршали. При цій нагоді іменований начальником забайкальської воєнної округи генерал-хорунжий Конєв, який був до тепер командиром 2-ої далекосхідньої особливої армії. Мається враження, що від хвилини обняття влади новим народнім комісарем оборони Гімошенком іде цілковите перегрупування на високих командних місцях."

Московська мова в союзних державах.

"Ост-Експрес" повідомляє 28.9. з Москви про постанову комітету для високошкільних справ при Раді народніх комісарів Советського Союзу збільшити кількість катєдр московської мови в більших високих школах поодиноких союзних держав і ввести однаковий програм науки московської мови для всіх високих шкіл союзних держав. Одночасно прийнятий новий план для видання підручників московської мови для цих високих шкіл.

Як бачимо - русифікація країн, що складають Советський Союз, не устає.

З ГЕНЕРАЛ - ГУБЕРНАТОРСТВА .

Життя Делегатури У.Д.К. в Радимні.

На терені Ярославського Крайсу діє Український Допомоговий Комітет в Ярославі, з Делегатурами в Перемишлі, Радимні, Порохнику, Дубецьку, Переворську, Межайську і Ніску. Праця по Делегатурах йде згідно з вказівками У.Д.К., в приміненні до терену й спроможності

розпоряджати відповідними силами. Найкраще представляються ті Делегатури, що діють на теренах з більшістю українського населення та до обслуги мають свідому своїх завдань та ідейну інтелігенцію.

Однєю з таких делегатур є Делегатура в Радимні. Містечко Радимно, положене над Сяном, 12 км. в сторону Перемишля, числить около 3000 населення, з чого 45% є Українців. Перед війною це відношення було значно менше, а то через велику кількість Жидів, яких в осені м.р. виселили за Сян. Села Радимнянщини є в більшості з переважачим відсотком Українців, як прим. Святе 99,6%, Сосниця й Задіброва 99,5%, Сколотів 84%, Замістці 75%, Заболотці 76%, Острів 52%. Національна свідомість по цих селах перед війною була дуже слаба через терор польської адміністрації, людовецької агітації, а в деяких селах, як пр. у Святому, люде були ще дотого збаламучені кацапшиною так, що тепер виїхало звідти 50 родин добровільно до ССРСР.

З упадком Польщі Українці взялися відразу до розбудови свого громадянського життя. В самому Радимні і по селах адміністрація перейшла, за винятком одного села, виключно в українські руки, школи обсаджено новими українськими силами, відновлено працю по розв'язаних культ-освітніх товариствах та позакладано нові, де ще не було. Праця пішла самочинно, власними силами села, лиш в деяких випадках започаткована інтелігенцією будьто з Радимна, чи Ярослава.

В Радимні вся праця йшла у читальні "Просвіти". Крім сходин членів, на яких виголошувано реферати на різні теми, відбулися більші свята з концертами. Крім цього відбулися спортивний та санітарний курси.

Тереном праці Делегатури є 14 місцевостей, у яких є : 13 Му-жів Довіря, українських : 13 громадських урядів, 10 шкіл, 11 читальень "Просвіти", 11 Відділів Виховання Молоді, 9 Кооператив, 6 Кружків "Сільського Господаря", 9 Діточих Садків, 3 Захоронки. Були ще "Чуги" та "Соколи", але ті перейшли у В.В.М.

Дуже добре є поставлена справа пропаганди української справи так внутрі серед власного громадянства, як і назовні перед Німцями. При нагоді різних імпрез запрошувано до участі й військові влади та бодай кількома словами зорієнтовувано їх у змісті та значенні уладжуваних свят.

Крім своєї культурно-освітньої праці веде Делегатура й харитативну акцію та в порозумінні з Магістратом і складницею П.С.К. видає допомоги для найбільшійших.

Делегатура У.Д.К. в Радимні здобула собі позитивною працею довіря усього українського громадянства, а численними імпрезами й масовими виступами зломил теж протиукраїнську пропаганду Поляків. Це тільки польські дідичі фальшивими інформаціями настрояють німецьку владу проти Українців, а бувші польські поліціанти, які ще рік тому паціфікували наші села за вишивані сорочки, чи українські пісні, теж тепер намагаються всьди перешкодити у нашій праці. Стан цей може змінити одиноким заведенням української поліції. Заходи в цьому напрямі робить саме Делегатура У.Д.К.

З У К Р А Ї Н И .

[Не до друку].

Умовини життя в Україні стартує щораз тяжчі. На це складаються зарівно моменти політичної як і господарської натури. Те, що найбільше відчуває пересічний Українець, це вічна непевність, в якій йому приходиться прожити. Це відноситься зарівно до міста як і до села. Не говорячи вже про міську і сільську інтелігенцію та активніший елемент, що його більшовики встигли вже у великій частині в'ярати, або вивезти, починають вивозити й арештувати теж тих людей, що не проявляли ніколи більшої політичної діяльності. Вистарчить, щоб ствердили, що дана особина була членом "Просвіти", "Сокола", чи "Дуга", - а меч совєтської "справедливості" її напевно досягне. Влада поручає довіреним своїм людям [донощикам] виготовляти списки членів названих товариств, щоб завжди могли їх своєчасно позбутися. Перші в такі списки попадають ті люди, яких рідня опинилася закордоном, та ті, що старалися перейти на німецьку сторону, але не встигли дістати перепусток. Не треба говорити вже про людей, яких рідні займалися колинебудь активною громадянською працею. Вони в тому випадку є "уиривілейовані" і є звідси першими, які спадають в тюрму або на Сибір.

Вічна загроза бути вивезеним починається до того, що людина не живуть стало в своїх хатах та стараються уникати стичності з владою. В селах як діється, що майже ніхто в хаті не ночує.

Утруднюють життя також господарські умовини. В місті великий брак товарів першої потреби та виробів дрібної продукції. Притому велика дорожнеча. Положення на селі має свої окремі сторінки. Селяне змушені працювати в колективах, причому їхнє матеріальне положення дуже важке. Це гірше є з тими, що відважуються провадити індивідуальну господарку. Вони не тільки наражені на політичні переслідування і вивіз, але крім того їхня господарська позиція дуже тяжка. Те, що сьогодні український селянин найбільше відчуває, це є високі податки, що на нього накладає влада. Пересічна висота податку на хату 300 до 500 рублів місячно, причому стягається податок теж в натураліях. Однак ціни, що їх платить держава за сільсько-господарські продукти - мінімальні. Пр. 100 кг. збіжжя - 20-30 руб., 1 кг. мяса - 14 - 17 коп. В тому самому часі ціни, що їх мусить платити селянин за ті товари, коли хоче їх набути для себе, непропорціонально високі. Ось нпр. в приватній торгівлі селянин мусить заплатити за 100 кг. збіжжя 120 - 150 руб., а за 1 кг. мяса 6 рублів. Такі факти незвичайно ускладнюють позицію селянина. Не улягає сумнівові, що державі йде при тому, щоб, здавлюючи село податками і реквізиціями приневолити його до колективної господарки.

Але теж положення колгоспного селянства не краще. Пересічно селянин заробляє в колгоспі 60 руб. місячно, підчас коли одна пара черевиків коштує 120 руб., а 1 кг. масла - 20 руб. Крім того селяне відносяться органічно вороже до колективної системи, яку уважають повторенням давньої панщини.

У звязку з таким політичним і господарським тиском держави в Україні росте невдоволення населення. Зокрема українські селяне відносяться крайнє вороже до московської влади. В тій ситуації наростає своєрідна система боротьби з режимом, що має найрізноморідніші форми. Гостре при тому озлоблення населення на мидів, що стоять завжди до послуг влади у закріпощуванні українського селянина. Цей останній факт використовують часто москалі і вказують на мидів, як на єдиноких спричинників лиха. Однак реакція свідомого українського елемента на такі намагання є наскрізь правильна.

ЛЕКТОРАТ СОВЕТСЬКОЇ ПРЕСИ.

СЕРЕД ЛЬВІВСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ.

"Комуніст" з дня 18. вересня 40. друкує одно зі звідомлень з засідання президії спілки радянських письменників України, яке ця президія відбула на своїй виїздній сесії у Львові. Про цю справу "Комуніст" так пише: "Минув рік. І радісно підводять підсумки письменники Львова. У перше тут в тісній співдружбі працювали українські, польські і єврейські письменники, і ця робота дала найкращі плоди. Багато хто з них по справжньому переглянув свій шлях, піддав його здоровій критиці, і це допомогло їм активно включитися в будівництво радянської соціалістичної культури... Письменники західних областей побачили радість радянської дійсності і пізнали радість творчости. З усією очевидністю це виявилось на виїздному засіданні президії СРПУ у Львові. Це засідання, що проводилось разом з активом львівських письменників, письменниками депутатами верховних рад СРСР і УРСР, було присвячене прийому в спілку радянських письменників кращих літераторів західних областей. Першим приймали в спілку депутата верховної ради СРСР академіка Студинського. Його життєвий і творчий шлях був тернистим. За співчуття до Радянського Союзу його не мало цькували польські жандарми і українські буржуазні націоналісти. Крайній достойний син українського народу, одностайно був прийнятий у члени спілки радянських письменників України... Довго затримувалась президія і на М. Рудницькому. В 1937 р. Рудницький випустив книгу "Від мирного до Хвильового", замикаючи українську радянську літературу Хвильовим, що було абсолютно неправильним. Сам Рудницький визнав свою книгу шкідливою. На його користь говорить й те, що, працюючи в радянській газеті після визволення Західної України, він надрукував немало статей, які викривали продажність українських націоналістів. Але президія все ж вимагала, щоб він переглянув критерії своєї книги і написав справжню, правдиву книгу, про українську літературу. Рудницький обіцяв виправити свою помилку. Одностайно прийняті академик Шурат, академик Возняк, Пшибось, Гурська, Дан, Борейша, Галан і ін! Крім них ще "Комуніст" вчисляє Тудора, Шемплінську, Карманського, Гріма, Василевську. Поміж неприйнятими знайшовся Збєжховський. Про нього пише "Комуніст" слідує: "За цей рік його голос не прозвучав, тимчасом громадськість чекала його. У Збєжховського чимало гріхів проти радянської влади. Це він писав памфлети на Радянський Союз, це в його книзі виданій у 1939 р., проповідувалась ідея, що "Львів завжди буде польський", це він обривляв мерзенні, антирадянські пісенки, яких співали солдати польської армії, і вміщував їх у своїх збірниках. Громадськість в праві була вимагати від нього, щоб його голос прозвучав тепер. Але Збєжховський визнав за краще відмовчатися і зайнявся перекладами. І правильно зробила президія, відмовивши Збєжховському прийом".

Таким способом кілька галицьких ренегатів удостоїлося бути зачисленими до спілки кремлівської парії. І на це треба було аж довгий рік лизати руки нових панів, брехати на свою націю так, щоб воно було до вподоби московським хитакам, продавати своїх приятелів, топтати все, що має щось спільного з людською гідністю, словом, сидючи в багні, впихати в нього й обліплювати ним всіх і все, що має щонебудь спільного з українством, що суперечне московській пахерливій державній радії. Вони "включились в будівництво радянської соціалістичної культури", "викривати про-

дажність українських націоналістів" ось і стали в очах Москви "достойними синами українського народу". Але в очах українства вони є лиш достойним надбанням московсько-большевицької кліки. Щурини так довго робитимуть своє, поки Москві це потрібно; їхнє місце буде там, куди вже сотки таких як вони послала Москва, як називає вона "на смітник історії".

"Комуніст" з дня 20.9.40. в повідомленні з засідання спілки м.ін. пише : "Протягом трьох днів на засіданні президії спілки радянських письменників України тривав прийом львівських письменників у члени спілки. Всього за цей час прийнято 58 чоловік. Це - українські, польські, єврейські письменники, які своєю творчістю заслужили високе заання інженерів людських дуп. Вчора ввечері на загальних зборах новоприйнятих членів спілки було обране правління львівської організації спілки радянських письменників України в складі 11 чоловік. У правління ввійшли : Петро Карманський, Ванда Василевська, Олександр Гаврилук, Олекса Десняк, Тадей Вой-Желенський, Давид Кенігсберг, Ірена Вільде, Ельжбета Шемплінська, Степан Тудор, Леон Пастернак, Рахміль Грін. Відповідальним секретарем правління обраний тов. Десняк".

До роковин визволення.

"Комуніст" з дня 15.9.40. повідомляє, що "цими днями в приміщенні львівського філіялу бібліотеки академії наук УССР відкрито велику виставку, присвячену річниці визволення Західньої України. Виставка складається з відділів : класики марксизму-ленінізму про національно-визвольну боротьбу українського народу. Київська Русь, Галицько-Волинське князівство, українські землі в складі Польщі і Литви XIV - XVIII віків, Західня Україна в складі Австро-Угорщини, боротьба українського народу за радянську владу в час великої жовтневої соціялістичної революції, інтервенції та громадянської війни 1919 - 20 рр. - боротьба українського народу за визволення від іра польких панів".

Це є лиш одна з імпрес, організованих Москвою в рамках роковин 17-го вересня. Маємо там типову большевицьку саламаху. І марксизм про Україну і княжу добу нашої історії яка вже має бути лиш фрагментом загально-московської історії, і українські визвольні зусилля з якими взагалі нічого спільного не має Москва, однак відповідно перекручуючи факти намагається їх обманчим способом втягнути у свій рахунок. Можливо що в Москві таке обманство вдалось би, однак у Львову сумніваємося у позитивних вислідах.

"Комуніст" з дня 17.9.40. друкує довгий ряд привітів з нагоди роковин "визволення Західньої України"; вони такі : від Монгольської Народньої Республіки, Азербейджанської ССР, Грузинської ССР, Калмицької АССР, Карело-Фінської ССР, Естонської ССР, від Ферганського обкому КНб Узбекистану, від полярної експедиції та від Паланіна. Як бачимо, чомусь то вітають Українців лише азійські народи. Чому москва лиш такі привіти допустила до київської преси, годі нам це збагнути.

ВО СЕМЯНСЬКОГО ПОВУТУ.

"Комуніст" з дня 18.9.40. : "Не люблять довго думати члени правління колгоспу ім. Шевченка. Зате вони дають рішуче й швидко. Після обміру присадинок ділянок до колгоспу ім. Шевченка, Артимовського району, Сталінської області, прирізали земельні ділянки з садками. Ось тут і почали міркувати між собой голова ар-

"Комуніст" в дні 19.9.40. : "Коли прохідної будинки Кривий-Ського вагону-будівного заводу висить плакат. Він закликає до рішучої боротьби за високу якість продукції. Такі плакати можна знайти і в цехах підприємства... Плакатний цех. Не відбувається була боротьба за якість. Ось як, скажіть на 43 верстах, що когось, що їх тут винесли. Конструктор Далимєнко як сказав, що 20.8., але навіяння цеху Зеваков і тоді не підписав його. Лепер зовсім вирішити не змігали якту. Ось, справжній розмір браку приховується. Тивний вигляд має підсказаний цех, в середній частині навілого, лорі віднованих Удешей. Саміх тільки бракованих криго і осей налічується понад 700 штук. Що приховали від про-

Більшеницьке виробництво.

Ось характеристичні образки цієї дійсності, яка виявляється на сільком 22-місячної боротьби москвичів за сільськогосподарське підприємство колгоспу в якому їм неможливо вижити, шукає інших способів збудувати необхідних середників протипу. Один з таких способів є звичайні крадіжки. В прямому один другому допомагає. Кожен день показує, що накоміти хотіть про справу інстинкту власності, боротьба з л.з. "перезимками несподівано" в похідній ліній не дає москвичів ніяких позитивних вислідів. На верстві Української справи комуністична боротьба не йде, що тут людина з власністю в власності з боротьбою з українською і українським значенням. Селянство, як бачимо, знаходиться передні вигоди в будів-

обласний прокурор Панаск." "Ось характеристичні образки цієї дійсності, яка виявляється на сільком 22-місячної боротьби москвичів за сільськогосподарське підприємство колгоспу в якому їм неможливо вижити, шукає інших способів збудувати необхідних середників протипу. Один з таких способів є звичайні крадіжки. В прямому один другому допомагає. Кожен день показує, що накоміти хотіть про справу інстинкту власності, боротьба з л.з. "перезимками несподівано" в похідній ліній не дає москвичів ніяких позитивних вислідів. На верстві Української справи комуністична боротьба не йде, що тут людина з власністю в власності з боротьбою з українською і українським значенням. Селянство, як бачимо, знаходиться передні вигоди в будів-

в господарстві "Корки буге". "Комуніст" дні 19.9.40. : "Проміська земля колгоспів - не хотіли; її, хто намагався уривати промислові землі на колгоспів особисто господарства колгоспників... роблять крадіжки на свій власний владний і повинні припинитися до сучасної відновлення... Найбільше те, що збудувати ці порушення роблять самі колгоспники, виконують сільських рат, керівники районних організацій. Голова виконкому сільських діячівко | село Іванька Меньківського району на літшині" в колгоспі ім. Андре Марці закопав 0,30 га сажки, крім того він закопав сажку в 0,60 га в колгоспі ім. Сталіна селі Димовська, якої він є керівником. Про свавільне порятування промислових земель голови сільських "Червоної Ділини", Шишківського району на Потешині, С.П. Пилипенка повідомляє державна комісія про колгоспу. Інформація знаходиться, що промислових земель розпоряджається як своєю власною. Так, закріплені за колгоспом він самочинно з'яв в аренді прамішлові Держгоспозу Діленкові, 0,20 га землі в колгоспного наряду наділив буршти, який і без того кориснується сільським 0,49га... Колгоспники прокурор і сільський самі вислідити в полі загарбників колгоспної землі. Кожен з них самочинно нарізає собі під власні борони по 0,26 га. Їх незаконні дії "узаконопав"

мадськості зіпсовані деталі, тут вдаються до хитрощів - записують їх ~~незакінчена~~ продукція. До речі, цієї "незакінченої продукції" набиралося вже стільки, що не в забиті всі робочі місця ніде навіть повернутись. Не краде і у вагонозборочному цеху. І тут гори цієї т.зв., незакінченої продукції. На четвертій дільниці безладно валяються купа бракованих вертикальних листів, на іншій дільниці - зіпсовані дверні стояки. Хто наробив стільки браку? Важко знайти винуватців, бо в цеху вкоренилася така система: браковані деталі кожен майстер намагається спихнути, щоб цим самим приховати всі сліди. Майстер Користов спихнув браковані деталі майстрові Овчаренку. А той, в свою чергу, передає майстрам Лисенкові і Бондаренку. Ті ж передають іншим майстрам. І так брак іде по якомусь замкненому конвеєру; ніхто не зупинить його. У кривальському цеху 28. серпня випустили 80 непридатних деталей. Характерно, що ці деталі пройшли обробку в загальному цеху, пройшли через центральний склад, потрапили на головний потік вагоно-зборочного цеху і лише тут їх затримали. Але хто винуватець браку - знов так невідомо. Щоб якнебудь зменшити випуск недоброякісної продукції, директор санкціонував створення в малярно-обшивочному цеху дільниці - на якій працює спеціальна бригада з 17 чоловік, очолювана Парфеновим. Завдання цієї бригади ніби то ліквідувати недоробки в готовій продукції - виправляти брак. І треба відзначити, що найбільше з усіх на заводі завантажена саме бригада Парфенова. Їй припадає стільки роботи, що у дирекції виникає вже думка збільшити її, а бригадира перейменувати в майстра по "ліквідації недоробок" на ходу"...

Большевицька система планування шукає т.зв. "дезорганізаторів продукції" всюди, лише не в системі, методах та організації большевицької праці. Ось це, що сьогодні називається "бракоробство" воно є постійним явищем большевицького виробництва не лише в часах пятирічок, але ще і в часах НЕП-у. Воно мало лиш інші назви. Були навіть монстрпроцеси, що вказуючи хто є винен, мали на меті передусім акцентувати і вмавляти в маси хто не є винен, принаймі не цей, якого обвинувачувала маса робітництва, тобто большевицька кліка і її система. Вона звязувала такі невдачі в одному часі з закордонними агентурами, то знову з фракційними тортями всередині партії. Раз висувала засаду, що "спеці вилітні", щоб опісля перейти до заперечення негс: "кадри спеців рідять про все". Були навіть такі парадокси, що, коли вже всі здавали собі справу з катастрофального положення господарства, Сталін проголосив офіційне пояснення, що воно тому, бо комуністи дістали "Завороту голови від успіхів". Кривківський вагонобудівний завод є одною з численних ілюстрацій виконання большевицького планування. Таку методу продукції не знайдемо в ніякому промисловому заведенні світа. В большевії воно має найновішу назву "антидержавництво".

Докінчення зі сторони 6-ої У С.

В нього є повне зрозуміння того, хто саме закріплює Україну. Гостроту настроїв підіймає воєнна психоза, що сьогодні опанувала цілий т.зв. Союз. Підсичувана урядом армія заповідає побідоносні походи на захід, причому політруки ~~мнимо зліквідовані~~ не забувають пригадувати про можливість світової соціальної революції. Серед загалу вояцтва можна однак ствердити, радше нехиті до воєнних імпрез, а їхнє становище у випадку війни на заході може бути дуже небезпечно для влади. - Незалежно від трудних умовин, що серед них приходиться Українцям проживати не видно назагал зневіри, або апатії. Навпаки настрої відносно добрі. В українстві зростає віра у короткотривалість сучасної ситуації а в парі з цим родиться завзяття і готовість перетримати сучасний кризовий час..
